

Ő örül, hogy az Isten igéjének új hirdetője támadt s az ép itt tehet tanúságot a hodosi gyülekezet előtt. Kissé talán magvatlannak s külsőségesnek tartja a szentbeszédet, de ezt magának sem vallja be, mert hátha ez a vélemény is az irigység kísértése csak. A szent beszéd jó, a gyülekezet csupa fül, mindenki láthatja, hogy e fiatalember igazán tehetséges. Különben is a veje lesz, a kisebbik lányát veszi el, a kedvencét.

Zoltánt előntötte a részvét. Megtudta volna ölelni ezt a hajdan gyűlölt embert, aki ha több tisztességgel is, de épúgy kipottyant a szószékből, mint az ő apja, s minden «igazi tisztelendő». Oldalt tőle Boda János ült; komoly férfiarcát állhatatos figyelem árnyalta még sötétebbre. Mit vár ez a sokat hányt ember a Gábor pásztoraitól, akik már annyira pásztorok, hogy a birkaszag is érzik rajtuk, de még mindig csak az újfajta, angol-prédikációs módszert, az ifjú pap kellemes hangját és kielégült hiúságát szolgálják, s nem Boda Jánost, aki ezen a karácsonyon arra az angyali üzenetre kíváncsi, amely neki a direktornak és főlzarvazott férjnek is megjelöli a jászolt és a gyermeket, Boda Zoltán addig nézte ezt a komoly férfit, amíg felforrt benne a vér. Olyasfélét érzett, amelyet az öreg pap érezhetett volna a faragott székből, ha lett volna hozzá bátorsága. A sonki rivalitás új lobot vetett. Csanádi Gábor, hogy mered elvenni a nyájamat? Arról a jászolról én beszélhetnék s ez a Boda János az én emberem. A gyülekezet kallódói közt én vagyok a pásztor!

(Folyt. köv.)

Németh László.

IMÁDSÁG A CSÖNDHÖZ.

Ó ezerarcú csönd, ki mindig más vagy,
 Más a nyáresti kert verbénái s violái között,
 Illattól elaléltnak s borzoltan a szél kezétől,
 És más a viráglalan sziklatetőn, hol a néma,
 Nagy hegyi varjak élnek tebenned egyedül,
 És újra más két ember szavai között, ziháló,
 Szóbilincsbe vetett szíveket szabadító csönd, —
 Ó ezerarcú csönd és mégis egy mindig, örökre,
 Amelynek nyugalmas öléből hulltunk
 A zajnak kegyellen karói közé, s ki egykoron
 Majd újra felveszel két ringató karodba:
 Nyisd meg nekem magad, engedd, hogy érteni tudjalak egészen,
 Zengess meg nekem szent csodáidat, —
 Mert tebenned él a bölcseségnek magva,
 Szépségnek híme, minden gyönyörűség,
 És áldott, akit te szemedbe nézni engedsz...

Lelkes Éva.